

La literatura com escapatòria

La història. Barcelona-París, ara. Francesc, nen de 13 anys assetjat a l'escola, llegeix 'El mite de Sísif' d'Albert Camus que li canvia la vida, decideix anar a França per conèixer Camus, en companyia de Lluna, noieta més gran.

Les formes. Amb 13 tendres anys d'edat, llegir 'El mite de Sísif' em sona a entel·lequia intel·lectual 'avant la lettre'. Serà perquè de xaval un servidor llegia els tebeos de 'Diego Valor', i tan feliç. Malfio dels 'enfans terribles' capaços de discernir en positiu, que el pobre Sísif, condemnat a tragar una pedra muntanya amunt que acaba rodolant muntanya avall, sigui un cant a la vida. Si de

cas als 'indepes' amb barretina. Segons confessa el debutant Sergi Portabella (Barcelona, 1980) reviu la seva pròpia experiència personal amb Sísif. Aleshores Francesc, aviat autoanomenat Jean-François, serà l'alter ego nostàlgic del realitzador. Entranyable. Entre els evanescents efluis de la migdiada, albiro que Jean-François i Lluna enfilen carretera i manta, 'road movie' iniciàtic i juvenil, per arribar al cementiri de Lourmarin on és enterrat l'autor de 'El mite de Sísif'. Pel camí es desco-

breixen a si mateixos. S'estimen i es barallen, dia sí i altre també. En estricte sentit amatori, l'un i l'altra van de bòlit com, per altra banda, pertoca a una comèdia romàntica d'anar per les beceroles de la vida. El bo del cas és que 'Jean-François i el sentit de la vida' es permet digressions existencials que, segur, faran bones les estratègies d'uns adoles-

cents tan atípics i tan avançats com per digerir, sense neguits humits, els resultats distòpics d'un somni i d'una realitat conflictives. Resumint: tot apunta a que Sergi Portabella pretén anar de François Truffaut per la vida. Són les conseqüències col·laterals derivades d'ha-

ver estudiat a l'ESCAC (Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya), factoria de cineastes infantívols com J.A. Bayona.

El fons. Cal llegir si es vol sortir de l'abúlia existencial.

La imatge. Francesc abocant litres de cerveses damunt el teclat de l'ordinador corporatiu.

La frase. 'Segueix-me sense por al què diran', apostrofa Jean-François. Una cosa és treure pit, altra partit.

La recomanació. Amigues i amics de contes intel·lectualment ingenus.

Jean-François i el sentit de la vida

Director: Sergi Portabella.
Intèrprets: Max Megías.
França-Espanya, 2018. 85'.
JCA Alpicat, Armengol Bellpuig.